

Ο ολόσωμος ενταφιασμός των νεκρών ως διαχρονικό δομικό στοιχείο της Νεκρώσιμης

[Πρωτοπρεσβύτερος, Αν. Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Αθηνών π. Δημήτριος Β. Τζέρπος](#)

1. Θα πρέπει ευθύς εξ αρχής να τονισθή ότι για την ορθόδοξη θεολογία αυτός καθ' εαυτόν ο τρόπος διαθέσεως των νεκρολειψάνων είναι επί της ουσίας αδιάφορος σωτηριολογικά, αφού έχουμε ρητή τη βιβλική διαβεβαίωση: «ιδού μυστήριον υμίν λέγω· πάντες μεν ου κοιμηθησόμεθα, πάντες δε αλλαγησόμεθα...εν τη εσχάτη σάλπιγγι » (Α΄ Κορ. 15,51-52). Αυτό σημαίνει ότι η ανάσταση των νεκρών σωμάτων δεν εξαρτάται σε καμμία περίπτωση από τον τρόπο με τον οποίο φεύγουν οι άνθρωποι από τη ζωή αυτή. Και μπορεί μεν στην αρχαία Εκκλησία να είχε δημιουργηθή μια τέτοια αφελής λαϊκή αντίληψη, ότι η ολόσωμη ταφή των σωμάτων και η αδιατάρακτη παραμονή τους στον τάφο μέχρι τη δευτέρα παρουσία αποτελεί απόλυτη προϋπόθεση της ανάστασής τους και της σωτηρίας της ψυχής[1], αλλ' οί μεγάλοι διδάσκαλοι και πατέρες της Εκκλησίας διδάσκουν κατηγορηματικά, ότι η ανάσταση των νεκρών είναι γενικά ένα μεγάλο θαύμα της παντοδυναμίας του Θεού, που ξεπερνάει την ανθρώπινη δυνατότητα. Γι' αυτό και

δεν έχει σημασία αν σε κάποιους ο θάνατος επέρχεται από φωτιά, αν άλλοι πνίγονται σε ποτάμια και θάλασσες ή καταβροχθίζονται από θηρία, και αν άλλων το σώμα σαπίζει σκληρόβρωτο μέσα στο τάφο[2]. [Διαβάστε τη συνέχεια του άρθρου »](#)